

СВИНЧО СЕ ПРОСЛАВИ.

Писмо от Патиланча до Смахурка.

Драги ми Смахурко,

Пак писмо ти пиша — ти да се посмееш, аз да се разтуша.

Баба Цоцолана — мойта господарка лоша и припряна — харен Свинчо има, дебел като нея. Аз и той сме двама приятели верни. Кога ме натупат, при него отивам, нему се изплаквам. Той ми грухти кротко и ме утешава.

Преди две недели разбрах, че ще колят за Коледа Свинча. Домжчния ми много. Цяла нощ не мигнах. За Свинча все мислех. Как да му помогна? Как да го разтуша? Най-после намислих. Аз бях чувал често от сжседа Края, че неволи тежки с вино се забравят.

На сутринта още грабнах от долапа едно стжкло вино и право при Свинча. Излях му го бжрзо в малкото корито и така му рекох:

— Не веднаж ти, Свинчо, си ме утешавал. Сега мой ред иде. Лоши дни те чакат. Сржбни, утеши се. Вжнка излез после, та поразходи се. Па мен ако питаш, не се вржшай вече. Забегни далече!

Послуша ме Свинчо. Хубавичко сржбна. В коритото капка винце не остави. Но затуй пжк толкос славно се прослави.

Мирен в друго време, сега Свинчо скочи, пречките прескочи и хукна навжнка. Де се взе насреща чичо Тжнкопретко! Свинчо

го сжбори и той падна вжзнак с краката нагоре.

